

באותו יום שחור / דודו פונדק

אינני יודע אם האור הקודר שחדר מבעד למעטה העננים, הזפת השחורה שבה זיפתנו את הברזים לקראת החורף, או סתם תחושה שכלום לא הולך – אינני יודע אם הם היו הרקע לאותו יום שחור. אך, כידוע, בעבודה אין מתחשבים במזג אויר קודר, ובוודאי שלא בתחושות בלתי-ברורות. כי הרי את המלאכה יש לעשות.

ובכן, עשינו...

גמרנו לזפת את הברזים בסביבות השעה 11.00, וחזרנו למחנה כדי להכין את ארוחת הצהריים. בשל תקלה טכנית בזרם החשמל (שהיתה השלישית או הרביעית באותו יום), האוכל לא היה מוכן עדיין, כך שלעת-עתיקה נותר לנו זמן לרדת לשטח ולתקן תיקון קטן בטרקטור שנשאר 'תקוע' בשדה.

מין משחק-עיניים קטן נערך ביני לבין חגי: מי ינהג בטרקטור. לבסוף פסק: נו, עלה כבר, חבל על הזמן. וחוץ מזה, רק לפני יומיים קיבלת רישיון-נהיגה – מגיע לך.

נסענו. אני על הטרקטור – וחגי מאחור, על העגלה.

בעוד יומיים היה צריך להתחיל לזרוע כותנה, והתלמים היו כבר מוכנים. בעצם, הכל היה מוכן: הטרקטור, המזרעה, מערבת-ההשקאה. ואנחנו – גם אנחנו היינו מוכנים להתחיל לזרוע, כדי להצליח ולראות יבול של ברכה.

ואז פתאום – בתוך כל השקט והנכונות הקודרת הזאת – שמעתי רעש אדיר, וענן-עשן שחור עטף אותי. (אומרים שכל הדברים הטובים נמוגים בעשן).

אחרי שנמוג העשן הבטתי לצדדים. עשרים מטר ממני שכבה העגלה הפוכה, שאחד מגלגליה עדיין ממשיך להסתובב... ולידה – חגי.

לבן, לבן להחריד, על רקע התלמים השחורים, המצפים להתחלה – אך קולטים את הסוף.